DAN
BROWN

INFERNO

LIBRIS

LIBRIS

DAN BROWN

INFERNO

Traducere din limba engleză
ADRIANA BĂDESCU

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, DAN
Inferno / Dan Brown; trad.: Adriana Bădescu – București: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-481-8

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN BROWN
Inferno
Copyright © Dan Brown, 2013
Toate drepturile rezervate

Designul supracopertei: Michael J. Windsor
Fotografiile supracopertei: Dante © Imagno / Hulton Archive / Getty Images;
Florence © Bread and Butter / Getty Images

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-481-8

PENTRU PĂRINȚII MEI…

LIBRIS

Cele mai întunecate cotloane ale iadului sunt rezervate pentru cei care își păstrează neutralitatea în vremuri de criză morală.

LIBRIS

DATE

Toate lucrările de artă, literare și științifice, precum și referirile istorice din acest roman sunt reale.

„Consorțiul“ este o organizație particulară cu reprezentanțe în șapte țări. Numele ei real a fost schimbat, din rațiuni de confidențialitate și securitate.

Inferno – Infernul – este lumea subterană descrisă de Dante în poemul său epic *Divina Comedie*, în care iadul este înfățișat ca un tărâm complex structurat, populat de entități numite „umbre“ – suflete fără trup, captive între viață și moarte.

LIBRIS

PROLOG

Eu sunt Umbra.
Prin cetatea sumbră zbor
Prin damnarea eternă prind aripi.

Pe malurile fluviului Arno mă împleticesc, cu răsuflarea tăiată… cotind la stânga, pe Via dei Castellani, îndreptându-mă spre nord, furișându-mă în penumbra de la Uffizi.

Și totuși, ei mă urmăresc.

Pașii lor răsună mai tare acum, vânători fără îndurare și răgaz.

De ani sunt pe urmele mele. Perseverența lor m-a obligat să rămân ascuns… m-a silit să trăiesc în purgatoriu… trudind sub pământ aidoma unui monstru htonian.

Eu sunt Umbra.

Aici, la suprafață, îmi ridic privirea spre nord, dar nu pot găsi calea ce duce direct la salvare… căci Apeninii întunecă prima licărire de lumină a zorilor.

Trec pe după palazzo, cu turnul său crenelat și orologiul cu o singură limbă… strecurându-mă printre vânzătorii veniți la prima oră a dimineții în Piazza San Firenze, cu vocile lor răgușite și răsuflarea mirosind a *lampredotto* și a măsline fripte. Traversând înainte de Bargello, o iau spre vest, spre fleșa abației Badia, și mă izbesc de poarta din fier de la baza scărilor.

Aici, orice șovăială trebuie lăsată în urmă.

Rotesc mânerul și pășesc în coridorul din care știu că nu mai există cale de întoarcere. Îmi silesc picioarele ca de plumb să urce scara îngustă… înălțându-se spre cer în spirală, cu trepte de marmură tocite și crăpate.

Vocile răsună de jos. Imploratoare.

Acum ei sunt în spatele meu, apropiindu-se, neîndurători.

Căci nu înțeleg ce va urma… și nici ce am făcut eu pentru ei!

Tărâm nerecunoscător!

În vreme ce urc, viziunile mă năpădesc violent… trupurile desfrânate zvârcolindu-se în ploaia teribilă, sufletele nesățioase plutind în excremente, trădătorii netrebnici încremeniți în strânsoarea înghețată a lui Lucifer.

Urc ultimele trepte și ajung sus, împleticindu-mă aproape mort în aerul umed al dimineții. Alerg spre zidul înalt cât un stat de om, privind prin deschizături. Jos, departe, se întinde orașul binecuvântat pe care mi l-am făcut sanctuar împotriva celor care m-au exilat.

Vocile strigă, tot mai aproape de mine.

– Ce ai făcut tu este o nebunie!

Nebunia naște nebunie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă ei, spune-ne unde l-ai ascuns!

Tocmai pentru numele lui Dumnezeu, nu vă spun.

Mă opresc acum, încolțit, cu spatele lipit de piatra rece. Ei privesc drept în ochii mei verzi și limpezi, iar fețele li se întunecă, nu mai sunt lingușitoare, au un aer amenințător.

– Știi că avem noi metodele noastre. Te putem forța să ne spui unde e.

De asta am urcat până la jumătatea drumului spre rai.

Fără niciun avertisment, mă răsucesc și mă întind în sus, agățându-mă cu degetele de marginea înaltă, săltându-mă, cățărându-mă pe genunchi și apoi ridicându-mă… nesigur pe picioarele mele la marginea hăului. *Să mă îndrumi, dragă Virgiliu, să traversez neantul.*

Ei se năpustesc înainte nevenindu-le să creadă, încercând să mă înhațe de picior, dar temându-se totuși să nu mă dezechilibreze și să cad. Mă imploră acum, cu o disperare mută, însă m-am întors cu spatele spre ei. *Știu ce trebuie să fac.*

Sub mine, la o distanță amețitoare sub mine, acoperișurile din țiglă roșie se întind ca o mare de foc, iluminând tărâmul dulce pe care au trăit odinioară uriași… Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Mai fac un sfert de pas spre margine.

– Coboară! strigă ei. Încă nu e prea târziu!

O, voi, neștiutori care nu vor să știe! Oare nu întrezăriți viitorul? Nu recunoașteți splendoarea creației mele? Necesitatea ei?

Voi face bucuros acest ultim sacrificiu… și odată cu el voi distruge și ultima voastră speranță de a găsi ceea ce căutați.

Nu-l veți repera niciodată la timp.

La sute de metri dedesubt, piațeta pietruită mă ademenește aidoma unei oaze tihnite. Cât mi-aș dori mai mult timp… dar timpul e singura marfă pe care nici măcar vastele mele averi nu și-o pot permite.

În aceste ultime secunde, privesc în jos spre piațetă și ceea ce văd mă surprinde.

Zăresc chipul tău.

Te uiți la mine din ungherele umbrite. Ochii îți sunt îndureraţi, și totuși simt în privirea lor venerație pentru tot ce am reușit. Tu înțelegi că nu am de ales. Din dragoste pentru omenire, trebuie să-mi protejez capodopera.

Crește chiar și acum… așteptând… clocotind sub apele roșii-sângerii ale lagunei ce nu oglindește stele.

Așa că-mi desprind privirea de a ta și contemplu orizontul. Sus, deasupra acestei lumi împovărate, îmi înalț ultima rugă.

Dragă Doamne, mă rog ca lumea să-și amintească de mine nu ca de un păcătos monstruos, ci ca de salvatorul glorios care, așa cum tu știi, sunt cu adevărat. Mă rog ca omenirea să înțeleagă ce dar am lăsat în urma mea.

Căci darul meu e viitorul.

Darul meu e mântuirea.

Darul meu este Inferno.

Cu asta, șoptesc un ultim amin… și fac pasul final, în abis.

LIBRIS

CAPITOLUL 1

Amintirile prindeau contur încet… ca bulele ce răzbat din întunericul unui puț fără fund.

O femeie în văluri.

Robert Langdon o privește peste râul ale cărui ape frământate sunt roșii de sânge. Pe malul celălalt, femeia stă cu fața spre el, neclintită, solemnă, cu fața ascunsă de un lințoliu. În mână strânge o pânză *tainia* albastră, pe care acum o ridică în onoarea mării de cadavre de la picioarele ei. Mirosul de moarte cotropește totul.

Caută, șopti femeia. *Și vei găsi.*

Langdon receptă cuvintele de parcă ea le-ar fi rostit în mintea lui.

– Cine ești tu? întrebă, dar niciun sunet nu se auzi.

Timpul se scurge repede, șopti ea. *Caută și găsește.*

Langdon făcu un pas spre râu, dar era limpede că apele erau prea sângerii și prea adânci pentru a le traversa. Când ridică din nou privirea spre femeia în văluri, trupurile de la picioarele ei erau mai multe. Sute acum, poate chiar mii, unele încă în viață, zvârcolindu-se în chinuri, răpuse de o moarte inimaginabilă… arse în foc, îngropate în fecale, devorându-se între ele. Auzea strigătele jalnice ale suferinței omenești răzbătând peste apă.

Femeia făcu un pas spre el, cu brațele slabe întinse, cerând parcă ajutor.

– Cine ești tu? întrebă Langdon din nou.

Pentru a-i răspunde, cu mișcări încete, femeia își ridică vălul de pe față. Era de o frumusețe izbitoare, și totuși mai bătrână decât își închipuise el – pe la șaizeci de ani poate, bine clădită și puternică, precum o statuie fără vârstă. Avea obrazul cu linii aspre, ochii adânci, expresivi și părul lung, argintiu, care-i cădea în bucle pe umeri. O amuletă din lapislazuli îi atârna la gât, un șarpe încolăcit pe un toiag.

Langdon simțea că o cunoaște… că are încredere în ea. *Dar cum? Și de ce?*

Femeia îi arăta acum două picioare care se zvârcoleau, ieșind cu susul în jos din pământ și aparținându-i aparent unui biet suflet îngropat până la talie, cu capul înainte. Pe coapsa albicioasă a omului se zărea o singură literă, scrisă cu nămol: R.

R? se întrebă Langdon. *Ca în… Robert? Adică… eu?*

Pe chipul femeii nu se putea citi nimic. *Caută și găsește,* repetă ea.

Apoi, pe neașteptate, începu să radieze o lumină albă… tot mai strălucitoare. Trupul ei întreg vibra cu intensitate și o clipă mai târziu, cu un trosnet ca de tunet, explodă într-o mie de cioburi de lumină.

Langdon se trezi brusc, strigând.

Era singur în camera bine luminată. Mirosul intens de alcool medicinal plutea în aer și undeva o mașinărie piuia ușor, în același ritm cu inima lui. Langdon dădu să-și miște brațul drept, dar o durere ascuțită îl opri. Privi în jos și văzu acul unei perfuzii înfipt în antebrațul lui.

Pulsul i se accelerа, iar mașinăria continuă să țină ritmul, piuind mai repede.

„Unde mă aflu? Ce s-a întâmplat?"

Ceafa îi bubuia cu o durere zdrobitoare. Încet, întinse brațul liber și își atinse pielea capului, încercând să localizeze sursa durerii. Sub părul încâlcit simți cam zece, douăsprezece urme de cusături și sânge uscat.

Închise ochii, încercând să-și amintească dacă avusese vreun accident.

Nimic. Absolut nimic.

„Gândește!"

Doar întuneric.

Un bărbat în bluză și pantaloni de spital intră grăbit în salon, alertat probabil de monitorul cardiac. Avea o barbă neîngrijită, o mustață stufoasă și ochi blânzi, cu o privire calmă și meditativă pe sub sprâncenele groase.

– Ce… s-a… întâmplat? bâigui Langdon. Am avut un accident?

Bărbosul duse un deget la buze și apoi ieși în grabă, strigând pe cineva de pe culoar.

Langdon întoarse capul, dar mișcarea îi stârni un val de durere în țeastă. Inspiră de câteva ori adânc și așteptă ca menghina să cedeze. Apoi, foarte încet și metodic, începu să inspecteze încăperea cu aer steril.

Salonul avea un singur pat. Nu existau flori. Nici cărți de vizită. Langdon își văzu hainele pe o măsuță din apropiere, împăturite într-o pungă din plastic transparent. Erau pline de sânge.

„Dumnezeule! Trebuie să fi fost grav."

Cu mișcări foarte lente, întoarse capul spre fereastra de lângă pat. Afară era întuneric. Noapte. Tot ce putea distinge era propria reflexie în geam – un necunoscut palid și tras la față, legat la o sumedenie de fire și tuburi, înconjurat de echipamente medicale.

Pe culoar se auziră voci apropiindu-se, iar privirea lui Langdon reveni în salon. Medicul se întorsese, însoțit de o femeie.

Părea să aibă puțin peste treizeci de ani. Purta o uniformă medicală albastră și își legase părul blond într-o coadă groasă, care sălta în urma ei, în mers.

– Sunt doctor Sienna Brooks, spuse ea, zâmbind spre Langdon. În seara asta lucrez cu doctorul Marconi.

Langdon înclină ușor capul.

Înaltă și suplă, doctorița Brooks avea acel mers hotărât al sportivilor. Chiar și în salopeta largă, trupul ei părea să aibă o eleganță aparte. În ciuda absenței oricărui machiaj vizibil, tenul îi era neobișnuit de neted, punctat doar de o mică aluniță deasupra buzelor. Ochii, de un căprui catifelat, păreau extrem de pătrunzători, de parcă văzuseră și trăiseră incomparabil mai mult decât orice altă persoană de vârsta ei.

– Doctorul Marconi vorbește doar o engleză rudimentară, îi explică ea așezându-se pe pat lângă el, și m-a rugat să completez eu fișa de internare.

Și zâmbi din nou.

– Mulțumesc, replică Langdon, răgușit.

– Bun, reluă ea pe un ton oficial. Cum vă numiți?

Avu nevoie de câteva momente pentru a răspunde:

– Robert… Langdon.

Medicul îi vârî în ochi fasciculul luminos al unei lanterne de buzunar.

– Ocupația?

De data asta avu nevoie de și mai mult timp.

– Profesor. Istoria artei… și simbolistică. Universitatea Harvard.

– Sunteți… american?

Langdon îi aruncă o privire nedumerită.

– Păi… începu ea ezitant. Nu aveați niciun act când ați fost adus în seara asta. Purtați un sacou Harris Tweed și pantofi Somerset, așa că am bănuit că sunteți britanic.

– Sunt american, o asigură Langdon, prea obosit pentru a mai sta să-i explice preferința lui pentru hainele bine croite.

– Vă doare ceva?

– Capul, răspunse el.

Lumina orbitoare a lanternei nu făcuse decât să-i accentueze bubuitul din țeastă. Slavă Domnului, doctorița puse lanterna în buzunar și îl prinse de încheietura mâinii, ca să-i ia pulsul.

– V-ați trezit țipând, continuă ea. Vă amintiți de ce?

În mintea lui reveni imaginea stranie a femeii în văluri, înconjurate de trupuri zvârcolindu-se. *Caută și vei găsi.*

– Am avut un coșmar.

– Despre?

Langdon îi povesti.

Doctorița își păstră expresia neutră în vreme ce nota ceva pe o hârtie.

– Aveți idee ce anume ar fi putut declanșa o imagine atât de oribilă?

Langdon se gândi o clipă, după care clătină din cap, iar țeasta lui bubui drept răspuns.

– Bine, domnule Langdon, spuse doctorița Brooke, continuând să scrie. Câteva întrebări de rutină pentru dumneavoastră. În ce zi a săptămânii suntem?

Langdon se gândi o clipă.

– Sâmbătă. Îmi amintesc că azi, mai devreme, mă plimbam prin campus… în drum spre o serie de conferințe de după-amiază, și apoi… Cam ăsta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Am căzut cumva?

– Ajungem și la asta. Știți unde vă aflați?

Langdon spuse ce-i trecu prin minte:

– Spitalul Massachusetts General?

Doctorița Brooke mai notă ceva.

– Există vreo persoană căreia să-i telefonăm din partea dumneavoastră? Soție? Copii?

– Nimeni, replică Langdon, instinctiv.

Întotdeauna îi plăcuse solitudinea și independența oferite de viața de burlac pe care o alesese, deși trebuia să recunoască, mai ales în situația actuală, că ar fi preferat să aibă alături un chip familiar.

– Sunt unii colegi pe care aș putea să-i sun, dar nu e nevoie, adăugă el.

Doctorița Brooks termină de scris, iar medicul mai vârstnic se apropie. Netezindu-și sprâncenele stufoase, scoase din buzunar un mic reportofon și i-l arătă colegei sale. Aceasta încuviință tăcut și se întoarse spre pacient.

– Domnule Langdon, când ați sosit, în seara asta, bâiguiați ceva iar și iar.

Întoarse privirea spre doctorul Marconi, iar acesta ridică reportofonul și apăsă un buton. Înregistrarea începu să se deruleze, iar Langdon își auzi propria voce împleticită, murmurând la nesfârșit aceleași cuvinte: „Ve... sorry. Ve... sorry..."

– Am impresia, spuse doctorița, că spuneați: „Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău".

Langdon încuviință, cu toate că nu-și amintea nimic.

Doctorița Brooks îl fixă cu o privire stânjenitor de intensă.

– Aveți idee de ce ați fi spus așa ceva? Vă pare rău pentru ceva anume?

Încercând să facă lumină în ungherele întunecate ale memoriei sale, Langdon o văzu din nou pe femeia în văluri. Stătea pe malul unui râu sângeriu, înconjurată de cadavre. Duhoarea morții îi reveni în nări.

Brusc, un sentiment instinctiv de pericol îl copleși… pericol nu doar pentru el… ci pentru toată lumea. Piuitul monitorului cardiac se accelerа. Mușchii i se încordară, iar Langdon încercă să se ridice în capul oaselor.

Doctorița Brooks puse o mână fermă pe pieptul lui, forțându-l să se așeze la loc. Apoi aruncă o privire spre medicul bărbos, care se apropie de o măsuță alăturată și începu să prepare ceva.

Doctorița Brooks se aplecă asupra lui Langdon și-i spuse în șoaptă:

– Domnule Langdon, anxietatea este un simptom frecvent întâlnit în cazurile de leziuni cerebrale, dar trebuie să vă mențineți pulsul la un ritm scăzut. Fără mișcări. Fără emoții. Stați liniștit și odihniți-vă. Nu e nimic grav. Memoria vă va reveni treptat.

Celălalt medic se întoarse ținând în mână o seringă pe care i-o întinse doctoriței. Aceasta injectă conținutul în perfuzia lui Langdon.

– Un sedativ ușor, care să vă liniștească, îi explică ea, și să vă mai atenueze durerea. Vă veți face bine, adăugă, ridicându-se să plece. Încercați să dormiți. Dacă aveți nevoie de ceva, apăsați butonul de lângă pat.

Apoi stinse lumina și ieși din salon, împreună cu medicul bărbos.

În întuneric, Langdon simți sedativul inundându-i organismul aproape instantaneu, trăgându-l înapoi, în hăul acela adânc din care ieșise. Încercă să se opună, să țină ochii deschiși în bezna salonului. Dădu să se ridice, dar trupul îi era neclintit și greu ca betonul.

Răsucindu-se puțin, ajunse din nou cu fața spre fereastră. Becurile din salon fuseseră stinse și, în geamul întunecat, propria reflexie dispăruse, înlocuită de luminile orașului, în depărtare.

Printre siluetele cupolelor și ale fleșelor, o fațadă cu aer regal domina câmpul vizual. Clădirea era o impunătoare fortăreață din piatră, cu un parapet cu creneluri în V și un turn înalt de nouăzeci de metri care se lărgea în apropiere de vârf, transformându-se într-un bastion masiv.

Langdon se ridică brusc în șezut și durerea îi explodă în cap. Străduindu-se să ignore bubuitul chinuitor, își fixă privirea asupra turnului.

Cunoștea bine structura aceea medievală.

Era unică în lume.

Din păcate, se afla la șapte mii de kilometri distanță de Massachusetts.

Dincolo de fereastra salonului, ascunsă în umbrele de pe Via Torregalli, o femeie vânjoasă coborî cu o mișcare ușoară de pe motocicleta ei BMW și porni la pas, cu intensitatea unei pantere ce-și pândește prada. Privirea îi era pătrunzătoare. Părul tuns scurt și pieptănat cu țepi i se reliefa pe gulerul ridicat al jachetei din piele neagră a costumului de motociclist. Femeia își verifică arma cu amortizor și ridică privirea spre fereastra lui Robert Langdon, unde luminile abia se stinseseră.

Cu câteva ore în urmă, misiunea ei inițială o luase razna.

„Uguitul unei singure turturele a schimbat totul."

Iar acum, venise aici pentru a remedia situația.